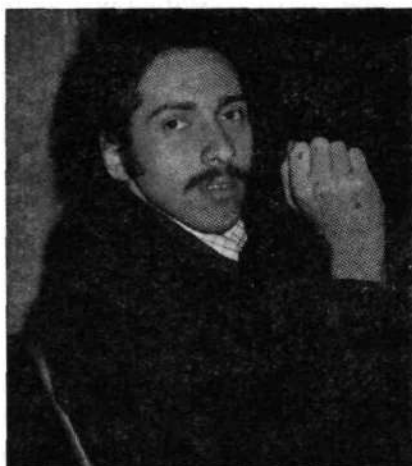

sem se, nato sem vse skupaj požrla. Tudi v kopalnici sem odkrila sledi Denisove prisotnosti. Prevrnjen kozarec z zobno ščetko. Zamazan lijak. Odprta steklenica kolonjske vode. Only for man. Zoprno je dišalo. Zamazan lijak. Nikoli ni tega počel. Urejen moški.

S tal sem pobrala zamašek. Pobrisala sem lijak. Roke in obraz sem nastavila curku mlačne vode. Pogled v ogledalo, da spustiš curek straniščne izplake. Čakanje za vrati. Dokler se pogum ne vseli v očesno zrklo. Med odprtimi vrati se je začel spopad z vonjem po kavi.

Štefan
Remić

Črna faza

olje ricinusa, špirit in šelak nanašam na preparaturo
lanene tkanine, da preveliko vpojnost blažim.
ni jasno, kdo se bo nanjo naselil, odkod in zakaj.
roke polagajo name, krvno ožilje se prazni,
da bel na podlagi kot vojni ujetnik na uro
strmim. moker je sneg, težak v interieru ležim.
s truščem se veja razlomi v strmini in pade nazaj
ter udarja kot oslepljeni kojot, dokler se struna, njen glasni

vibrirajoči zvok ne poleže, dokler ne pade v vesoljni zaman.
zakaj — sonce na nebu se v vodi kraljevi topi,
cvrkutajoče pojema v solitrni, solni kislini.
na štrcelj pohabe pristaja gavran, znana misel iz knjige,
meneč, da se bo zibal preteče, ali potone nevzdržno teman
na moj zid, ustavljen kot urno nihalo in kar visi.
roke polagajo name, vsak up se razblini,
kaj vzide, ne vem, iz razkroja in sige.

z bistro m iz bukovih saj sem laviral in modeliral
 iz polsenc čiste sence, zato ker je vsak anonimus.
 brezličnega sem se obrnil od cilja, tako da sem sam
 silhuetni profil. kdo je postavil na najvišji zid
 jarek svečnik, kdo sajast blaker spoliral,
 da zveličavno luč joj množi v en sam tonus?
 kdo je povzdignil moža v epoletah v okvir, kdo mojih ram
 skrito drhtavico pazi, kdo sem, takole pobit?

poznik motri senčno lutko v ubožnici, ki kar molči,
 ki kroti kašel, ker jo kadilo duši, zabičano je,
 naj bedi, ko bo petelin še tretjič zapel,
 a neka sila se plazi do udov skoz nevidno nit,
 na gibnem skeletu poganja meso in z njim kri,
 smodnik zadiši v katakombi, s telesa nasršeno zre
 črna vdova na zid in izliva svoj strup v samostrel,
 ki je nenadoma v mojih rokah mesto bistra, natančen kot vid.

*

ali si platno premazal s katranom? storil sem to.
 ali si skubil gavrana, da se na ploskvi mrači?
 skubil sem ga in sem lepil peresa o j z gosto pregosto krvjo.
 ali si ščitil pred prahom prizor, ki ga skrivaš
 pod prtom mrtvaškim? najbrž. najbrž sem storil tako.
 saj se velikokrat kdo kar tako poslovi.
 vidiš, na planem se pa dani, ali ni zmeraj tako?
 zmeraj je, zmeraj, vprežno telo si, pot si utiraš,

vidim te in me zboli od lepote, ko kreneš.
 minuciozno bi te preselil na sliko, pa se blešči
 že zarana. vidim te, ko na vzpetini prvič poklekneš.
 samo hip traja, lovim te s črtalom, ti pa že vstajaš.
 vsakič poskušam, vsakič odideš. nazadnje zaideš
 v živ pesek, ki je počrnjen s katranom, tal tako ni
 in te gavranovo perje posuje. kljunejo te in umolkneš.
 tukaj pod prtom si, čisto pri miru zelo zelo trajaš.

*

pod stokrat zapahnjene veke prihaja skoz cianov zrak
 z vročo kožo iz ciprske umbre, odstrto kot je jasnica

z neapeljskim žarkom. jutranji rubež, ki trka na okno
 možganov, bo terjal svoj delež, ker si prisvajaš,
 zato planeš znojen pred koncem noči. tako huščne divjak
 pred tujim šumom. tako splašen pastir in drobniča
 odganjata vepra. tako se poženeš pred platno,
 še preden te vse zapusti. nič ni, a ti to ohranjaš.

laterna pojame in za obzorjem se pražijo okri.
 tako je, kot ponavadi. že stolpna ura naznanja
 kazen za greh, ker si rojen. koze izpuščajo mleko
 in curke urina, ker jih nenadoma stisne omotičen strah.
 med nebom in zemljo se križajo kopja, o kri.
 gavran z vžganim trupom se stežka odganja
 in izgori v skali tonov, ki si jih mešal pod veko,
 na bolusni grund, da krije ga oglje, ta rojstni prah.

*

obok, ki s škrlatnimi solzami drobno škropim,
 naj izgine. prodajalko golobov, otrplo in strjeno
 kot zimsko blato, naj senči plinska svetilka do kraja.
 meniha na pragu naj lastna kuta izbriše,
 še preden stopi v notranjost, kar z isto barvo storim.
 cestar kot mimoidoči se bo spremenil, to je odločeno,
 v sivi podporni steber, ko uhelj nasloni, da se opaja
 ob petju dekliškega zbora, ki dviga vežo vse više.

barka, zaidi za mestom po vodnih kanalih
 in blodi v brezkrjaj, a tvojo brazdo naj zmede
 ognjen pokajoč dež. progasti skobec na omoriki
 bo nadomestil nekaj veselega, prost v majski noči,
 in bo obstajal kot trajen žebelj na vešalih.
 kar je ostalo v spominu, naj se preprede.
 drugo je najdeno, kar je iskano. to je na sliki.
 kamor človeška noga stopila. to v moji moči